

и отиде да свири къмъ опашката на хорото. Недѣлчо веднага измъкна ржка отъ снопа, съ нѣколко пѣргави скока се намѣри предъ свирача и съ още по-голяма радостъ заситни кръшното хоро. По едно време се умори, направи опитъ да клекне, но падна на земята. Вмѣсто да стане, седна и пакъ закърши плещитѣ си въ стѣпките на свирнята. Пѣйчо обиколѣ цѣлото хоро нѣколко пѣти, отиде при Недѣлча, събори единъ снопъ, седна върху му и подхвана бавна пѣсенъ. Недѣлчо легна на грѣбъ, изопна снага, разпери ржде и погледна синьото, безоблачно небе.

— Пѣйчо, много ти е хубава свирката! Ще кажа на тате да ми купи като твойта свирчица. По цѣли дни ще свиря!

— Недѣлчо, искашъ ли да ти подаря свирчицата си! — каза му Пѣйчо, като прекъсна пѣсенята.

— Защо ще ми я подаришъ? Свирката си е твоя!

— Нали искашъ да се научишъ да свиришъ?

— Че азъ, какво ще се уча — азъ зная да свиря!

— На вземи свирката и посвири малко! — и Пѣйчо подаде дрѣвовата си свирчица на другаря си.

Недѣлчо обърна лице на

друга страна, бавно се изправи и проговори като обиденъ:

— Съ твойта свирка азъ не свиря! — махна съ ржка и трѣгна да си върви.

Пѣйчо го настигна на пѣтя, като гледаше да изравни сѣнката си съ неговата. Край пѣтя на една трѣнкосливка кацна птичка, залюлъ се на едно клонче и извика весело изъ слънчевата ширъ. Двамата, като да бѣха се наговорили, наведоха се, взеха по единъ камъкъ и замѣриха птичката. Тя хвъркна, мина надъ главитѣ имъ и съ още по-ясенъ гласъ извика: